

Interviu cu
Michael Cretu

ANUL 1 NR.11 1991

Rock'n'Sport

supliment săptămânal al cotidianului
CURIERUL NAȚIONAL

Primul festival national
folk - OM BUN

Sport
URSS-Spania 1-1

QUEEN

Top 30

Cu Dem Radulescu
in spatele frontului

de toate

„LONGTIME COMPANION“ este unul dintre acele filme americane a căror imagini însoțesc prin viață o mină de oameni. Interioarele somptuoase din Manhattan și casele de odihnă din Fire Island sunt locurile principale unde se desfășoară acțiunea filmului, în centrul lor găsim trei perechi: trei perechi fidele și ferice. Este un film care prezintă numai oameni draguți. Dar... perechile sunt formate din homosexuali și povestea începe într-o frumoasă zi de vară, 3

Julie 1981, când New York Times relatează despre apariția unei boli necunoscută care poate fi asemănătoare cu un fel de cancer. Totul este altfel decât în vechile filme tradiționale, cu perechi prietene care își dau silința să fie draguțe. Singurul lucru urit pe care-l redă acest film se numește SIDA. Filmul încearcă să devină o pledoarie a solidarității cu acești bolnavi. Nici unul dintre marile studii hollywoodiene nu a vrut să realizeze acest film, nici unul din marii producători nu a vrut să-l prezinte pe piață. O firmă mică, American Playhouse, va face acest lucru, iar o parte din profituri vor fi donate pentru ajutorarea bolnavilor de SIDA. În S.U.A., „Longtime Companion“ — primul film realizat cu succes de cei doi oameni de teatru din New York, Craig Lucas (scenariul) și Norman René (regia) — a fost salutat ca primul film „mainstream“ despre SIDA și „mainstream“ înseamnă nu numai „comercial“ ci și profesionist, bine realizat și de aceea a avut și succes. El este nu numai o simplă relatare, ci și un film artistic de rezistență. (M.P.).

REGIZORUL sovietic Andrei Konchalovski va regiza pe scena Operei Bastille spectacolul cu „Dama de pică“ de Caikovski. (L. Comşa).

POP Rock'n Sport

Supliment editat de „Presa liberă“ în asociere cu cotidianul societății „Curierul național“
Tiparul executat de Combinatul Poligrafic București

SCENES FROM A MALL e titlul ultimului film al lui Paul Mazursky în care Woody Allen și Bette Midler (The Rose) interpretează rolurile unui cuplu, soț și soție, care fiecare în parte cu ocazia aniversării celui de-al 15-lea an de căsnicie este în căutarea unui cadou pentru celălalt. (L.C.).

RECENTA călătorie a regizorului american Francis Ford Coppola în Italia are un scop precis: punerea la punct a noului film pe care regizorul intenționează să-l realizeze în această țară și care se dorește a fi o epopee a „nemuritorului“ oraș Roma. Coppola intenționează să potențeze patrimoniul tehnic al studiourilor de la Cinecittà. (L.C.).

ACTRIȚA BRITANICĂ Claire Bloom (inegalabilă interpretă din „Luminile rampei“ de Chaplin) și-a sărbătorit cea de-a 60-a aniversare. Și-a început cariera la BBC, apoi la teatrul „Old Vic“, iar în film numele ei se leagă de titluri ca Richard al III-lea cu Laurence Olivier, Alexandru cel Mare cu Richard Burton și Frații Karamazov. (L.C.).

FILMUL GERMAN „The Nasty Girl“ al regizorului Michael Verhoeven a câștigat marele premiu al Festivalului internațional al filmului de la Belgrad. Publicului i-au plăcut însă filmele „Cyrano de Bergerac“, „Green Card“, și „Taxi Blues“. (L.C.).

SPANIOLII CUMPĂRĂ FOTBALIȘTI AMERICANI! Clubul spaniol de fotbal Figueras, din divizia secundă, vrea să păstreze pe jucătorul american Tab Ramos chiar plătiind suma de 400 000 de dolari cerută de federația din S.U.A. Jucător-cheie al reprezentativei Statelor Unite la Campionatele Mondiale din Italia, el este conducătorul de joc al echipei spaniole, fiind considerat de conducătorii acesteia drept o piesă de bază în angrenajul său, deși nu a marcat nici un gol în actualul sezon. El a declarat că se simte bine la această echipă, dar visul său tinde spre mai bine, adică să evolueze la una din fruntașele primei divizii iberice, de preferință la Real Madrid. La nici 24 de ani, Tab Ramos mai are încă șanse! (Nic. Truța).

DUPĂ RĂSUNĂTORUL succes al filmului „Home alone“ (236 milioane de dolari încasări la sfârșitul lunii februarie), Hollywood-ul continuă cu filme de aceeași factură. Paul

O NOUĂ VERSIUNE pentru televiziune a celebrului film Ce s-a întâmplat cu Baby Jane? are în distribuție pe Vanessa Redgrave și... sora sa Lynn, pentru prima dată lucrând împreună. Ele sunt distribuite în

Madonna pregătită pentru Sfintele sărbători

Hirsh va regiza „The Nanny“ — scris și produs de Paul Hughes — istorie a trei copii care cred că tatăl lor intenționează să-i ucidă. E, de asemenea, în pregătire filmul Ball and Chain — o comedie romantică despre o țărăncuță săracă, și The Bugster — un thriller comic. (L.C.).

YOKO ONO, văduva celebrului „beatle“ John Lennon, tocmai și-a achiziționat un castel în apropierea capitalei Ungariei, Budapesta. Yoko nu a plătit o sumă prea mare pentru această reședință, doar 4 milioane dolari. Prețul include și o suprafață de 200 mii metri pătrați, câteva lacuri, o pădure cu numeroase animale sălbatice. (D. Medișanu).

FAIMOASA ACTRIȚĂ și cîntăreață americană Barbra Streisand are serioase probleme financiare. Astfel dorește să-și vîndă reședința din Malibu, California.

Din pricina prețului deosebit de condimentat „doar“ 18 milioane dolari, cumpărătorii americani nu prea dau navălă. Dar Barbra nu-și face griji prea mari. Tocmai a dat un anunț publicitar într-un ziar din Tokio. Incetul cu incetul, America se vede vîndută milionarilor japonezi. (D. Medișanu).

SE PARE că nu numai Televiziunea Română ne obligă să revedem lunga odisee a clanului Ewing.

După cum a mărturisit prințul Charles, viitorul rege al Angliei, simpatica sa soție, Diana, l-a obișnuit să urmărească programele televiziunii britanice. „Sofia mea — spune Charles foarte serios — este o admiratoare a serialelor tip „Dallas“ și „Dinastia“ și m-a convins să le urmăresc împreună cu ea“. Nu încapă nici o îndoială că, după aceste declarații, realizatorii serialelor mai sus amintite îi vor mulțumi respectuos prințului pentru reclama făcută. (Dan Medișanu).

HARRISON FORD, pentru a nu ceda tentațiilor, cînd joacă într-o scenă de dragoste, închide ochii și se gîndește la Isus. ● Karl Lagerfeld și-a tapisat toată scara interioară a casei din Fontainebleau cu pagini din cele 150 de albume „Becassine“ ● Don Johnson nu poartă decât slip (mini) de culoare roz sau turquoise. ● Julio Iglesias se relaxează timp de 5 minute în culise înainte de a intra în scenă. ● Clint Eastwood și Frank Sinatra au profitat de sejurul la Paris pentru a-și face implanturi la un celebru coafor. ● 832 de întrebări într-o jumătate de oră, acesta este recordul stabilit de Larry King, de la C.N.N., celebru reporter din S.U.A. Interlocutorul său Robert Mitchum nu a răspuns decât monosilabic. (C.S.).

JAMES CAAN și Richard Gere vor juca împreună în noul film Final Analysis, semnat de Mark Rydell (The Rose și On the Golden Pound). (L.C.).

La mulți ani, vedete!

- 6 APRILIE: 1944 — Michelle Phillips (Mamas & Papas).
- 7 APRILIE: 1915 — Billie Holiday; 1938 — Freddie Hubbard; 1943 — Mick Abrahams (Jethro Tull/Blodwyn Pig, lead guitar); Spencer Dryden (Jefferson Airplane/New Riders of the Purple Sage, drums); 1949 — John Oates (Hall & Oates, guitar); 1951 — Janis Ian.
- 8 APRILIE: 1947 — Steve Howe (Yes, lead guitar); 1951 — Mel Schacher (& the Mysterians/Grand Funk Railroad, bass).
- 9 APRILIE: 1895 — Mance Lipscomb; 1932 — Carl Perkins; 1943 — Terry Knight (& the Pack, lead vocals); 1948 — „Chico“ Ryan (Sha Na Na); 1976 — Phil Ochs, suicide by hanging (Born December 19).
- 10 APRILIE: 1932 — Nathaniel Nelson (Flamingoes, lead).
- 12 APRILIE: 1933 — Tiny Tim; 1940 — Herbie Hancock; 1944 — John Kay (Steppenwolf, lead vocals and guitar); 1950 — David Cassidy.

SILA VĂDUVA

„INVITAȚI LA NUNȚĂ“ — Un film ciudat poate fi văzut pe ecranele cinematografele germane. Are o durată de numai 40 minute, este alb-negru, fără dialog, numai zgomote și muzică. „Invitați la nunță“ de Niko Brücher a reușit să degeaje un farmec după care în zadar alegea alte mari opere. În 1988, Niko Brücher — după câteva încercări în branșă cu titlu de hobby — pleacă pentru doi ani la Școala superioară de film din Łódź. Aici, cu posibilități precare și cu mare grijă, realizează acest film. Folosind ca motiv o nunță, el prezintă o serie de întâmplări — alt de

simplu și luminos — ca și cînd s-ar fi dorit ca filmul să se fi inventat din nou. El renunță la dialog, înaripează imaginile, principiu de la care solidarul Brücher nu va abdică pentru că și următorul său film „Războiul copiilor“ — la care lucrează în această perioadă — va fi tot fără cuvinte. (M.P.)

Abonamente

Am aflat că se puteau face, dar nimeni nu ne-a informat. Revista se află la poziția 276 pe lista publicațiilor interne. E bine să precizați acest lucru la oficiile poștale, unde se pot face abonamente în primele 2 săptămîni ale fiecărei luni. Prețul pentru un trimestru — 65 lei + 3.25 lei (taxă poștală). Dacă vi se va spune că nu apare pe listă, atunci faceți referiri la „nota de informare din 11.02.1991“. Dacă, totuși, nu reușiți, vă rugăm să ne scrieți!

de toate

Primul festival național folk „OM BUN“

O COMPETIȚIE A CONTROVERSELOR ? !

Printre evenimentele muzicale ale săptămânii trecute se înscrie și Festivalul național de muzică folk, intitulat sugestiv „Om bun“ și organizat de Societatea Metronom în colaborare cu Ministerul Culturii, Ministerul Tineretului și Sportului și Televiziunea Română. Desfășurat în zilele de 25, 26, 27 martie, pe scena teatrului bucureștean „Ion Creangă“, festivalul, aflat la prima ediție, a avut ca scop lansarea pe țărîmul acestui gen muzical a unor noi talente, de a revitaliza, de a reinvia folkul românesc care, în ultimii ani, a cunoscut o perioadă de... liniște sau cum spunea poetul Ion Zubașcu „genul a fost «exilat» din mass-media și din atenția marelui public.

În primele două seri i-am ascultat pe cei 18 concurenți, se-

lecționați din cei 120 prezenți la preselecție, iar în cea de-a treia seară i-am reascultat pe 9 dintre ei, pe cei ce au fost aleși de juriu să participe în Gala laureaților și care au și fost premiați. Juriul ce a decis, la acest festival, a fost compus din: Titus Andrei — redactor șef al redacției muzicale a Radiodifuziunii — președintele juriului, Dumitru Moroșanu — directorul departamentului de muzică și spectacole din cadrul Televiziunii, Constantin Vaeni — regizor, Romeo Vanica — redactor al Casei de discuri „Electrecord“, Ion Zubașcu — poet, publicist la „Flacăra Basarabiei“, Teodor Seliman — director general al Agenției de turism „Diana Hollidays“ și Nicu Alifantis, Alexandru Andrieș, Victor Socaciu, Valeriu Sterian, Mircea Vintilă care nu mai au nevoie de prezentare.

Se pare, însă, că ceea ce și-au

propus organizatorii nu s-a împlinit la cotele așteptate. După cele trei seri de festival s-au născut o serie de întrebări cum ar fi: A fost într-adevăr un festival național? A fost într-adevăr de folk? Asta s-a dorit să fie sau așa a ieșit? Premiile acordate exprimă clar valoarea concurenților? Sînt în trebări la care am încercat să aflăm răspunsuri discutînd cu membrii juriului, cu o parte dintre invitați (cei care au susținut recitaluri), cu o parte a publicului. Părerile celor intervievați au fost contradictorii, însă pe ansamblu ele au dat o privire generală asupra festivalului. Dar cel mai bine e să-l lăsăm pe ei să vorbească.

Unul dintre invitați a fost și Florian Pittiș care consideră că „dacă nu ar fi fost cuvîntul «național» în titlu ar fi fost de mii de ori mai bine. Treceam printr-o perioadă în care acest cuvînt, destul de batjocorit în-

cit lumea să nu-l dorească, trebuie reinventat. Nu am nimic cu cuvîntul în sine dar este nevoie de o mică pauză, de o anumită decență în a-l folosi. Oricum, ideea organizării unui astfel de festival este extraordinară, pentru că întreaga mișcare neastîmpărată, tinăra, rock — să-i spunem — din care face parte și folkul trebuie revitalizată și renăscută. Și asta se face luînd-o de la început, pornind din nou munca lui Sisif. Nu avem ce face! Trebuie să începem de la spații mici, cum erau înainte Club „A“ și „303“ în care, atunci cînd reușea să intri, ca spectator, aveai sentimentul că ești privilegiat, că ți s-a făcut o mare cinste. Gigantismul este compromis. Trebuie să o luăm de la zero, să învățăm din nou să scriem o, apoi i, și să avem grijă ca în final să iasă oi, nu cal. Publicul prezent în această seară, a fost extraordinar. De

altfel, oamenii sînt deja împărțiți în grupuri, în „partide“. Există un partid al rockiștilor, unul al folkșiștilor ș.a.m.d. Ce aș dori eu? Aș vrea ca toți acești oameni să-și deschidă ochelarii lor de cal și să fie, dacă nu simpatizanți ai altor curente, măcar îngăduitori. Legea hippy spune „să trăiești și tu și să-i lași și pe alții să trăiască. Ești liber să faci ceea ce vrei să faci, atît timp cît nu rănesci și nu jignești pe nimeni în jurul tău“. De exemplu eu iubesc muzica rock, dar n-am cerut niciodată să se închidă teatrul de Operă. Dacă el aduce bucurie măcar pentru un singur om, atunci el trebuie să existe căci are rațiunea lui de a fi. Ce cer eu sînt drepturi egale. Nu vreau să moară capra nimănui, vreau să am și eu capra mea“.

ORLANDA DELADI
IOANA MANDACHE

(va urma)

Formația „Alutus“ din Slatina, cîștigătoare Marelui Premiu oferit de Societatea „Metronom“

Florian Pittiș

Ducu Bertzi

Victor Socaciu

Nicu Alifantis

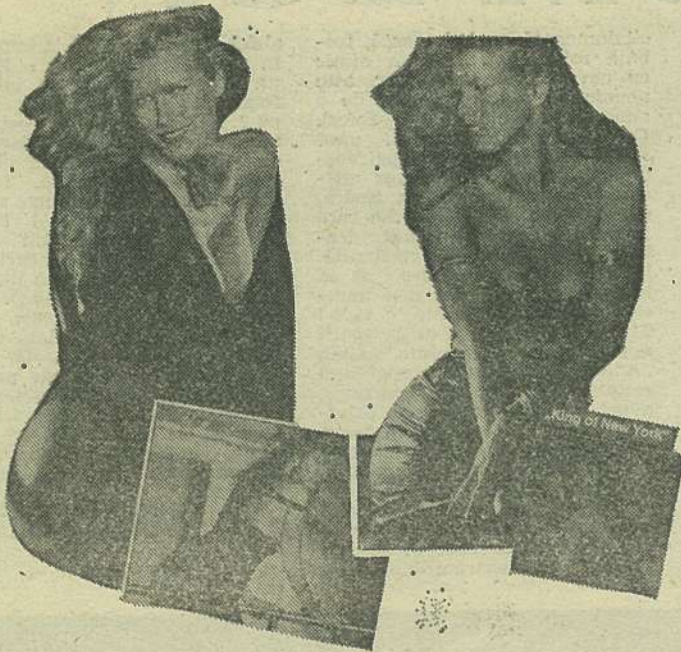
Alexandru Andrieș

Mircea Vintilă și Sorin Minghiat

MEMORIILE UNUI „STONES“: BILL WYMAN
serialul nostru va continua în numărul următor

FLASH NEWS

Deci, s-au decernat premiile Oscar. Performerul ediției, **Dances with Wolves**, care a câștigat 7 (șapte) Oscar-uri! Dintre acestea, cu adevărat importante nu sînt decît două: pentru cel mai bun film și pentru cea mai bună regie (Kevin Costner). Iată, americanii s-au dovedit și cu acest prilej, cel puțin surprinzător. Opțiunea pentru filmul lui Costner semnifică, pe de-o parte dorința de evaziune, iar pe de altă parte, un anume conservatorism. Fiind un western, **Dance with Wolves**, reinvie

filmul american tradițional. Nu pot accepta, deoarece nu pot crede că Martin Scorsese sau Francis F. Coppola sînt regizori mai slabi decît Costner. Nu pot accepta, deoarece nu pot crede că capodopere precum **Goodfellas** sau **Godfather III** sînt mai puțin reușite decît **Dance with Wolves**. În fine, asta este și trebuie să luăm lucrurile ca atare! Premiul pentru cel mai bun actor a revenit lui Jeremy Irons pentru rolul din **Reversal of fortune**. Kathy Bates, pînă mai ieri o necunoscută, a fost desem-

nată cea mai bună actriță în urma prestației din **Misery**. Și aici se pot face comentarii. Cea mai nedreptățită, în opinia mea, este Julia Roberts... News. După succesul obținut în **Batman**, Michael Keaton va apăra din nou legea și ordinea în filmul **One good cop**, autor Heywood Gould. De la ficțiune la realitate! Lance Guecia, cascador recunoscut la nivel internațional (**The King of New York**) a fost arestat după o serie de atacuri armate împotriva șoferilor de taxi! N-o fi avut bani, săracu'! Madonna va interpreta, după cit se pare, rolul Lana Turner într-un film biografic produs de studiourile Warner. Dominique Sanda pe cit de frumoasă pe atît de rară în aparițiile pe marele ecran, va fi vedeta peliculei **Le Voyage**, filmat de Fernando Solanas în America Latină. Următorul film realizat de Spike Lee se intitulează **Jungle Fever**. Cap de afiș, Anthony Quinn. Se anunță un thriller tare, **Homicide**, în regia lui David Mamet. Protagonist, Joe Mantega. Neil Jordan lucrează la **The Miracle**, a cărui acțiune se petrece în lumea circului. Studiourile Disney vor produce un lung metraj animat după **La belle et la bete**. Charles Sturridge, discipolul lui James Ivory, ecranizează un roman aparținînd scriitorului E. M. Forster — **Where angels fear to tread**. Interpreți, Julie Davis, Helena Bonham, Rupert Graves și Helen Mirren. Carrie Noyens, de la Play-boy la film. Ea a fost partenera lui Christopher Walken în **King of New York**. Bine aleasă!

R.F.

Video

Am vizionat pentru voi

WILD AT HEART (S.U.A., 1989). Regia: David Lynch Sc.: David Lynch după un roman de Barry Gifford; Muzica: Angelo Badalamenti; Int.: Nicolas Cage, Laura Dern, Willem Defoe, Isabella Rossellini.

Să vă spun sincer, am stat multă vreme și m-am întrebat: să scriu sau nu despre acest film? Probabil că nici în prezent răspunsul nu mi-e foarte clar. Un film de David Lynch se digeră greu. **Wild at Heart** se digeră și mai greu! Încă de la început el șochează datorită unei scene de o rară sălbăcie filmată cu o pasiune violentă. Dar, la fel de bine șochează și povestea de dragoste dintre Sailor și Lula, așa cum ne șochează personajele înseși. Un film șocant? Fără discuție, însă nu aceasta este calitatea lui primordială. **Wild at Heart** dă impresia unei opere cinematografice. Poate de aceea a și obținut Marele Premiu la Cannes. Și ei, francezii, au fost șocați, bulversați. Cei mai liniștiți, însă, au rămas americanii, indiferenți la etichetările și superlativalele criticilor europeni. Mie mi-a plăcut. Dar, sînt con-

vins că plăcerea stîrnită nu poate fi explicată prin cuvinte. David Lynch a realizat aici un poem, iar poezia, spunea Borges, se adresează simțurilor și nu rațiunii... Pentru noi, asemenea nouă sau apropiați nouă, Sailor și Lula semnifică, poate, simbolul unui univers kitsch, compus din vise, clișee, limbaj, vestimentație, gesturi, sentimente etc, datorită cărora ne pierdem și ne regăsim, unora, ființa.

RALU FILIP

Misterioasa afacere von Bulow

Claus von Bulow este un aristocrat danez de vîrstă mijlocie, unul din acele personaje din înalta societate care-și păstrează existența învăluită într-o decență și prețioasă discreție, ca toate celelalte nume încărcate de celebritatea singelui albastru și a averii considerabile. Din 1985 el trăiește retras la Londra, într-un cerc exclusiv de prieteni apropiați între care se numără nume sonore ca multimiliardarul Paul Getty jr., prințesa von Bismarck sau lordul Lambdon, fostul ministru al apărării britanice. Și asta nu întîmplător, ci pentru faptul că, în acel an fatidic 1985, Claus von Bulow a fost subiectul celui mai răsunător proces din ultimii ani din Statele Unite, un proces a cărui desfășurare a fost transmisă în direct de majoritatea canalelor de televiziune americane și care, prin rechizitoriul și deliberările lui a rivalizat cu cele mai reușite scenarii ale filmelor hollywoodiene presărate cu amănunte picante: crimă, drog, sex, corupție. Totul a fost luat în discuție la acest proces cu răsurnări spectaculoase în care Claus von Bulow a fost acuzat, condamnat și mai apoi achitat pentru vina de a fi încercat să-șiucidă, cu singe rece soția, Martha Crawford, supranumită Sunny, una dintre cele mai bogate moștenitoare din Statele Unite. Dar iată, pe scurt, personajele dramei și evoluția faptelor.

Căsătoria dintre Sunny și Claus von Bulow a avut loc în 1966. Sunny avusese un mariaj anterior cu prințul austriac Alfie von Auersperg din care rezultaseră doi copii: Ala, 21 de ani și Alexander, 20 de ani. Împreună, Claus și Sunny au mai avut un copil, pe Cosima, 13 ani. În anul 1979, anul declanșării dramei, cuplul locuia într-un somptuos palat, Clarendon Court, din Newport, cea mai mondenă stațiune balneară din Statele Unite, un fel de Olimp al superbogaților americani. Palatul servise cîndva de decor pentru celebrul film „High Society”. Claus von Bulow, „stăpînul casei”, lăsa o impresie rece, enigmatică, arogantă chiar, cu statura lui rigidă și ochii cenuși, penetranți, care-l făceau să semene cu un ofițer prusac. Poate de aceea nici nu era prea iubit de personalul care deservea locuința sau de prietenii mai vechi și mai apropiați ai lui Sunny. Aceasta, spre deosebire de el, avea un caracter blînd, discret, o suavitate ce lăsa impresia de

fragilitate fizică și afectivă, fiind deseori o prezență eterică și instabilă.

În dimineața zilei de 27 decembrie 1979, camerista lui Sunny, o nemețică pe nume Marie, ce-l fusese devotată mai bine de 23 de ani, o descoperă pe stăpîna sa într-o stare deplorabilă, cufundată într-un somn profund, cu miinile inerte și înghețate. Deși Claus este avertizat de starea ei, el pune totul pe seama faptului că Sunny ar fi băut „cîteva cocktailuri în plus”, cu o seară înainte și refuză să cheme un medic în ciuda apelurilor disperate ale cameristei. Abia mult mai tîrziu spre seară, cînd Sunny dă semne de sufocare și geme agonizant el își dă acordul pentru internarea ei de urgență. Odată spitalizată, se constată un lucru ciudat: deși Sunny este suferindă de o acută hipoglicemie, perfuziile cu glucoză nu reușesc să-și atingă efectul. Era ca și cînd în organismul ei ar fi existat o cantitate prea mare de insulină care anula eficacitatea perfuziilor. După eforturile disperate ale personalului medical starea ei se normalizează totuși, dar specialiștii sînt unanimi în a aprecia că o intîrziere de numai cîteva clipe i-ar fi fost fatală. O parte a clanului de familie devine bănuitoare. Marie, camerista lui Sunny împărtășește aceste bănuiri cu cei doi copii ai lui Sunny din prima căsătorie, Ala și Alexander cit și cu mama lui Sunny, d-na Aitken și soțul acesteia pe care îi informează despre strania comportare a lui Claus von Bulow față de suferințele soției sale. De aici încolo, camerista cu însușiri detectiviste își va supraveghea cu îndirjire stăpînul. Iar rezultatele nu vor întîrzi să apară: Marie află că stăpînul ei, pe lingă aventurile galante curente ce se petrec chiar în reședința conjugală unde soții Bulow au apartamente separate, mai are și o legătură stabilă cu o tînară și încîntătoare fotomodel, Alexandra, de care este atît de îndrăgostit, încît nu este exclus să plănuiască un viitor comun pentru ei. Mai mult decît atît, cotrobîind prin dulapurile lui Claus, Marie descoperă o misterioasă trusă neagră conținînd seringi, ace, fiole de insulină, Valium și Amobarbital, lucruri pe care ea le transmite cu discreție avocatului și medicului ce o trata pe Sunny, dr. Gallitis. În decembrie 1980, cînd familia von Bulow hotărăște să plece în vacanță de iarnă Claus

se opune cu vehemență ca Marie să-și însoțească stăpîna în voiaj sub pretextul că îi lasă cameristei în grijă întreținerea reședinței din Newport. Și tocmai în cursul acestei vacanțe intervine cel de-al doilea moment tragic. Într-una din seri, după o cină copioasă însoțită de dulciuri și alcool, Sunny se simte din nou rău și a doua zi dimineață soțul ei o găsește prăbușită în sala de baie, într-o stare de comă profundă. Este din nou internată și Dr. Gallitis recunoaște imediat similitudinile evidente: aceeași pacientă, aceleași simptome, aceeași misterioasă lipsă de reactivitate la perfuzii. De data asta însă nu se mai poate face nimic pentru Sunny. Criza i-a afectat iremediabil sistemul nervos central, condamnd-o pentru tot restul vieții la o stare de vegetație întreținută artificial, stare în care ea se află și acum. Bănuielele anterioare ale clanului familial se transformă în acuzații. Este sesizată procuratura iar Claus este invinuit de a fi provocat cu premeditare atentatul la viața lui Sunny. Singura care se opune acuzațiilor este Cosima, fiica lui Claus și a lui Sunny, care se angajează în bătălia grea, încercînd să-și disculpe tatăl, cu toate probele administrate împotriva lui: acul găsit în trusa neagră purta urme de Valium, cîteva fiole de insulină folosite se află în aceeași trusă etc. Deși avocatul lui Claus susține varianta că Sunny și-ar fi administrat singură insulina în cursul unei cure de slăbire și că deci există posibilitatea unei sinucideri accidentale, jurații nu se lasă convinși și Claus von Bulow este declarat vinovat. Opinia publică americană este zguduită. La ieșirea din Tribunal, mulțimea furioasă vrea să-l linșeze pe criminal. Dar iată că o nouă lovitură de teatru se produce în această răsunaătoare afacere: Claus este eliberat contra unei cauțiuni de 1 milion de dolari pusă la dispoziție de prietenul său Paul Getty jr. și declară recurs extraordinar, angajînd totodată cel mai bun avocat al baroului american, Alan Dershowitz, supranumit „avocatul ultimei șanse”. Acesta, împreună cu o strălucită echipă de proaspăt absolvenți de drept de la Harvard, se lansează într-o serie de expertize și contraexpertize de laborator, zdruncină din temelii declarațiile martorilor acuzării (înșinuînd că Marie ar fi contrafăcut probe și declarații pentru

a-și răzbuna stăpîna și a-l condamna pe soțul ei), dovedește că lipsa de reactivitate la perfuzii nu este obligatoriu rezultatul ingerării de insulină ci poate fi efectul combinat al Valiumului și Amobarbitalului, medicamente des folosite de Sunny, din proprie inițiativă, pentru migrene și insomnii, într-un cuvînt, pune sub semnul întrebării justetea probelor administrate ce au condus la condamnarea lui Claus von Bulow și, surpriză absolută, cîștigă procesul. Claus este achitat. Deși au trecut cinci ani de la consumarea disputatului proces, timp în care misteriosul personaj a făcut totul pentru a șterge uitarea peste această afacere, ea reapare în prim plan, acum cînd producătorul Barbet Schroeder, a realizat un film bazat pe această poveste

cuprinzînd o variantă scenaristică originală a tragediei. Filmul se bucură de un imens succes de public în Statele Unite și va fi difuzat curînd și pe ecranele europene. Destinul îl readuce în prim plan pe Claus von Bulow. Întrebat dacă se va duce să vadă filmul el a răspuns: „Nu. E o instrusivă extrem de vulgară în întîmitatea vieții mele și în plus aruncă o imagine dezgustătoare asupra nefericitei Sunny”. Cum filmul a fost turnat fără consimțămîntul său prealabil, nu este exclus ca el să sesizeze justiția. Fie că o va face, fie că nu, Claus von Bulow se află din nou angrenat în canoada controverselor publice.

Traducere și adaptare DANIELA TĂNĂSESCU

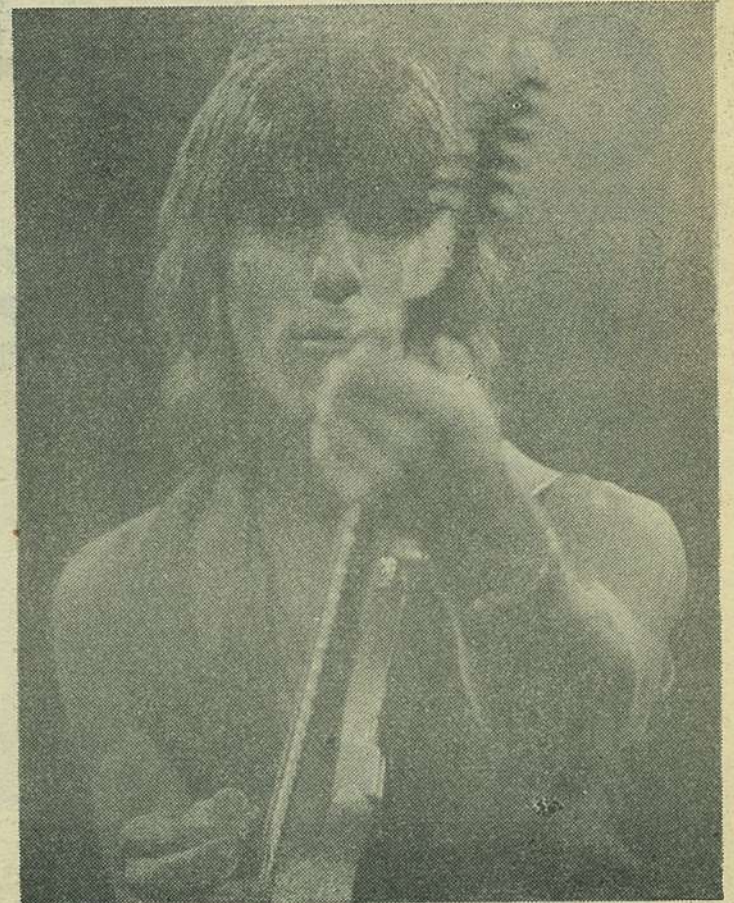

BANG TANGO. Grup creat la Los Angeles în 1989 cu **Joe Leste** (vocal), **Kyle Stevens** (chitară), **Mark Knight** (chitară), **Tigg Ketler** (tobe) și **Kyle Kyle** (bas). Influențe de la The Cult, Billy Idol, Rod Stewart până la Jimi Hendrix și Michael Schenker. Lansarea s-a produs printr-o colaborare la coloana sonoră a unui film de groază, „Black Roses”. Au avut oferte de la 4 case de discuri dar au preferat să scoată un EP cu o firmă independentă. Titlul: „Live Injection”. S-au vândut toate cele 20 000 de exemplare, după care a urmat contractul cu MCA/Mechanic și L.P.-ul „Psycho Café”. Riffuri metalice alături de melodii adevărate. Al doilea este în lucru. De urmărit!

BADLANDS. Tot din Los Angeles, grup cu un L.P. auto-intitulat (1989) și cu o componență de foști: **Ray Gillen** (Black Sabbath, Blue Murder) solist, **Jake E. Lee** (fostul chitarist al lui Ozzy), **Greg Chaisson** (bassist care a cântat cu Yngwie Malmsteen la Steeler) și **Jeff Martin** (după revista americană) sau **Eric Singer** (după australieni) la baterie. Greu de stabilit care-i varianta corectă. Să așteptăm o nouă apariție!

BARFLY. Născut anul trecut la New York, grupul are un album apărut anul acesta, „No Place Like Home”. Melodicitate cu tentă metalică puțin asemănătoare cu Skid Row. Componență: **Charlie Savin** (vocal), **Jinx Millan** (chit.), **Nick Bowcott** (chit.), **Kevin O'Keefe** (bas), **Dave Femia** (tobe).

BATHORY. Numit de unii „the death metal group of the world”, este un trio suedez format din **Quorthon** (solist, chitară și profesor de muzică în timpul zilei), **Vvornih** (bateristul activează într-o orchestră simfonică) iar basistul **Kotharr** este militar. De 6 ori s-a schimbat componența din 1983 până în prezent. 5 albume au apărut: „Bathory”, „The Return”,

„Under The Sign Of The Black Mark”, „Blood Fire Death” și „Hammerheart”.

BAD COMPANY. Rock melodic britanic. Creat în 1973 de către fostul vocalist de la Free, **Paul Rodgers**, **Simon Kirke** la tobe (tot ex-Free), **Mick Ralphs** (fost chitarist la Mott The Hoople) și **Boz Burrell** basist la King Crimson. Supergrupul a debutat cu un succes de răsunet în 1974 cu „Bad Company”. Au urmat „Straight Shooter” (1975), „Run With The Pack” (1976), „Burnin Sky” (1976), „Desolation Angels” (1979), „Rough Diamonds” 1982. Hit actual în Top 100 american, „If You Needed Somebody”.

JEFF BECK. Chitarist legendar, din Anglia. De-a lungul celor trei decenii de activitate a abordat mai toate stilurile posibile, de la hard-rock la pop și jazz-fusion. A atras atenția asupra sa când l-a înlocuit pe Eric Clapton la **Yardbirds** (grup în care activa un „oarecare” Jimmy Page). În 1966 și-a format propriul grup cu Rod Stewart solist vocal, cu Ron Wood la bas (ulterior la The Rolling Stones), Mick Waller (tobe) și puțin mai tîrziu Nicky Hopkins (la pian). Hit-ul arhicunoscut din 1967 „Hi Ho Silver Lining” produs de Mickie Most circula și azi la finalul unor programe de club H.M. După 1970 au fost mai multe formule de **Jeff Beck Group** încercînd și o formulă heavy cu Bogart și Appice înregistrînd în 2 ani un album. Apoi cu Jan Hammer L.P.-ul „Wired” (1976) o scurtă tentativă de a relua colaborarea cu Rod Stewart și Jeff Beck a trecut la cariera solistică și de studio atît de apreciată de generația de chitariști. Albume de ascultat: „Truth” (1966), „Blow By Blow” (1975), „There And Back” (1981) și „Beck-Ola” din 1989.

BLACK SABBATH. Grup britanic care este cîtat drept unul dintre „născătorii” heavy-metalului și se bucură și azi de o primire ca la debut în 1970. Despre The Sabs (cum le spun fanii) vom mai scrie mult, dar acum doar citeva repere sînt

necesare. În 1967 la Birmingham o trupă numită **Polka Dot** era formată din adolescenți, colegi de liceu, **Ozzy Osbourne**, **Bill Ward**, **Terry „Geezer” Butler** și **Tony Imm**. Un an mai tîrziu, după un succes minor, și-au schimbat numele în **The Earth** cîntînd jazz-blues fusion și au făcut pasul cel mare (ca și Beatles-i cu mulți ani mai devreme) la Star Club din Hamburg unde au fost invitați să cînte 5 seri. În 1969, inspirați de scriitorul Dennis Wheatley, **Geezer Butler** s-a pus pe scris cîtece printre care și „Black Sabbath”, dînd astfel și numele grupului. „La sunetul puternic cum am ajuns?” Explică Tony: „Păi am dat potențio-metrele la maxim. Nu știam cum se numește formula”. Cu publicitate minimă, L.P.-ul a ajuns în „Top 10” și a rămas acolo timp de 3 luni. Atacați de criticii ne-metalști, blamați de „o parte a presei” pentru că aduceau cu ei obsesiile oculte tinerilor și ironizați de unii colegi pentru conservatorismul imaginii create, Black Sabbath și-au sărbătorit cea de-a 21-a aniversare în 1990 cu albumul „TYR”. Pare de neconceput să nu-i vedem și în anul 2000 prin topuri!

Săptămîna viitoare: **Bonham**, **Blue Cheer**, **Blue Oyster Cult**, **Black Oak Arkansas**, **Boston**, **Brownsville**, **Budgie** ș.a.

A. P.

Jim Morrison — o legendă pe ecran

Nostalgiile anilor '60 și '70 se face simțită din plin. Personalități și personaje ale epocii sînt readuse în atenția publicului, într-un fel sau altul. Este și cazul lui Jim Morrison, liderul legendarului grup „The Doors”.

La 12 aprilie, la Londra, va avea loc premiera filmului „The Doors”, realizat de Oliver Stone, al cărui palmares numără alte cinci titluri remarcabile: „Salvador”, „Platoon”, „Talk Radio”, „Wall Street” și „Born on the Fourth of July”.

Ideea filmului i-a venit lui Stone cu peste 10 ani în urmă. Ca mulți din generația anilor '60, el s-a aflat sub influența lui Jim Morrison și a grupului „The Doors”. Morrison s-a născut în 1943, cu trei ani înaintea lui Stone, care i-a ascultat pentru iniția oară muzica atunci cînd se afla sub drapel, în Vietnam. „Pentru mine, Jim este un erou mitologic — declară regizorul. Un artist. Un mare muzician. Un poet. Am fost fascinat de autodistrugerea lui și de modul în care a trecut peste toate limitele. Toți cei care l-au cunoscut spun că le-a influențat în mod decisiv viața”.

Turnarea filmului a costat 30 de milioane de dolari. Pentru rolul titular a fost ales un actor destul de puțin cunoscut — Val Kilmer, care prezintă o asemănare fizică uimitoare cu Jim.

Înainte de a fi regizat de Oliver Stone, alți regizori au avut intenția de a realiza biografia cinematografică a lui Jim Morrison — Martin Scorsese, Brian De Palma și Francis Coppola, printre cei vizați pentru partitura principală aflîndu-se Tom Cruise, John Travolta și Richard Gere.

Filmul urmărește viața lui Morrison, de la începuturi, pe Coasta de Vest a Americii și pînă la moartea survenită în baia apartamentului său din Paris, la vîrsta de doar 28 de ani. Aceasta se petrecea la 3 iulie 1971. Se spune că, în ziua morții sale, Morrison citea un scenariu de film scris de un student la cinematografie, pe nume Oliver Stone...

La mormîntul lui Jim, din cîmîntîrul parizian Père-Lachaise, vin zilnic fani din toată lumea. Muzica sa continuă să trăiască. Piese ca „The End”, „Light My Fire”, „Riders on the Storm” și „Hello — I

Love You” au devenit adevărate „clasice” ale rockului.

Stone este conștient că fascinația sa pentru „The Doors” și Jim Morrison s-ar putea să nu fie împărtășită de toți după cum a declarat el însuși unui reporter al săptămînalului britanic „The Observer”: „Ceea ce am realizat este un film al anilor '60. Va fi interesant de văzut cum vor reacționa adolescenții de astăzi la muzica și personalitatea lui Morrison. Sper că își vor da seama că anii '60 au fost frumoși”.

Calitățile vocale deosebite ale lui Kilmer i-au permis lui Stone să recurgă la o soluție originală pentru banda sonoră a peliculei — alături de înregistrările originale ale grupului „The Doors” au fost incluse piese interpretate de Val Kilmer, cu un timbru al vocii care este, se pare, foarte apropiat de cel al fostului lider de la „The Doors”.

Următorul proiect al regizorului este un film despre moartea președintelui Kennedy și despre presupusa implicare a Mafiai în asasinat. Pînă atunci însă, Stone așteaptă cu emoție premiera cu „The Doors”. Cu atît mai mult cu cît „Born on the Fourth

of July” a avut parte de o primire rece din partea publicului. Rămîne de văzut dacă speranțele și pasiunea puse de realizator în noua sa crea-

ție vor fi răsplătite cu un succes de critică și de box-office.

DAN LAURENTIU STOICESCU

Michael Crețu

— Cât timp ți-a luat finalizarea proiectului — Enigma — ?
 — Înregistrarea LP-ului a durat 7 luni.
 — Consideri că prin acest concept ai revoluționat istoria muzicii ?
 — Nu este o revoluție, dar cu siguranță ceva foarte nou, o împletire de stiluri atât de diferite nu a mai existat până în prezent pe disc.
 — Ce anume te fascinează în contradictoria personalitate a marchizului de Sade ?
 — A început să mă interese-

Nu sint contra religiei, doar contra instituției, biserica, pe care o văd ca pe o firmă.
 — Cum privești celibatul și homosexualitatea ?
 — Ar trebui tratate mult mai liber. Încă la vechii greci homosexualitatea era privită ca ceva obișnuit. Ceea ce nu a înțeles religia creștină este că ea încearcă să oprească în noi cele două instincte primare: de supraviețuire și de reproducere. Fără sexualitate nu ar fi existat nici Christos — este un fapt biologic.

Faptul că Sandra vorbește pe disc este o întâmplare. Inițial, pe înregistrările demo a fost folosită vocea ei, urmînd a fi înlocuită apoi cu cea a unei franțuzoaice. Dar lui Richard Branson, șeful de la „Virgin” i-a plăcut atât de mult vocea Sandrei, încît nu a mai schimbat-o.

— Ești gelos că doar Sandra stă în lumina reflectoarelor ?

— Absolut deloc. Aș fi preferat să nu se afle cine stă în spatele acestui nou concept. Doresc ca muzica singură să vorbească pentru mine. De regulă, nu dau interviuri și nu mă las fotografiați.

— Ce părere ai despre ocultism ?

— Nu m-a interesat acest aspect. Consider însă că unde este credință apare și superstiția.

— Ce ți se pare pervers ?

— Chinuirea animalelor. Mi se pare pervers ca animalele să fie omorîte în experiențe, doar ca unii să-și satisfacă niște capricii.

— Cînd va apare noul album „Enigma” ?

— Probabil în primăvara lui '92. Noul single se intitulează „Mea Culpa”, pentru că din totdeauna mi-am dorit să lansez un hit care să poarte nume latin. La școală era să rămîn de trei ori corijent la limba latină. O uram pentru că nu intenționam să devin nici medic, nici botanist — și atunci de ce să fi învățat o limbă moartă.

— Te-ai simțit în pericol datorită războiului din Golf ?

— M-am temut de o catastrofă ecologică.

— Ai fost vreodată soldat ?

— Nu. Timp de 10 ani am lucrat în schimb la o uzină tehnică auxiliară, cite o simăbătă pe lună, de la 6 dimineața la 6 seara. Construim podețe peste izvoarele din păduri și iarna înlăturăm zăpada. Prefer să particip la acțiuni utile concetățenilor, decît la manevre militare. Cu o armă în mînă, mi-ar fi permanent frică să nu mi-o descare în picior. Frank Peterson este cel care i-a furnizat lui Michael Crețu coralele pentru „Sadness-Part I” și tot el a stat la masa de mixaj. S-a născut la 20 decembrie 1963 la Hamburg și pînă acum 3 ani a fost la Keyboards în turneele Sandrei — slujbă cu efecte majore pentru viața artistului: pe de-o parte, cu ocazia unui concert susținut de Sandra la Paris, a întâlnit-o pe actuala soție, Susana și, tot prin intermediul Sandrei, a făcut cunoștință cu Michael, cu care în curînd a alcătuit o echipă serioasă. Susana este călugărița de pe video-clipul „So Sad” — ea este de origine spaniolă, are 19 ani și a studiat canto și actorie în S.U.A. În țara natală și-a creat deja renume ca actriță, fiind și o apreciată prezentatoare TV. Mama ei vitregă este Geraldine Chaplin. Datorită locurilor de muncă diferite, Susana este nevoită să locuiască la Madrid, iar Frank pe Ibiza și de multe ori soții nu se întîlnesc săptămîni în șir. Frank este, alături de Michael Crețu, inventator al stilului „Sacral-Pop”. Între timp cei doi muzicieni s-au despărțit datorită unor divergențe, însă Frank va mai rămîne la masa de mixaj și la înregistrarea următorului LP al Sandrei.

M. G.

ze de-abia în 1989, după ce am vizionat o emisiune la TV franceză, în care o serie de profesori dezbăteau cu ardore dacă marchizul de Sade este un mare câștig pentru literatură universală sau o mare anomalie. Pînă atunci crezusem că este un pervers și atîta tot. Apoi i-am citit biografiile și mi s-a părut interesant să compun ceva legat de această personalitate, mai ales că intenționam oricum să contopesc pe un album paradoxal lumi muzicale total opuse: corale gregoriene și ritmuri negre. La fel de paradoxală este și tematica: Sade și cîntări gregoriene, ceea ce exprimă, subliniat, vechiul conflict dintre sexualitate și religie.

— Este poziția ta față de biserica catolică ?

— Nu. Nu am nimic cu catolicismul. Am dorit doar să dau impulsuri de gîndire. De altfel sint greco-ortodox, mama este evanghelică și nu am fost crescut într-o atmosferă foarte religioasă. Consider biserica o instituție învechită, care se sprijină pe aceleași reguli, stabilite cu 2000 de ani în urmă. Iar faptul că Papa călătorește prin lumea a treia, interzicîndu-le oamenilor de acolo mijloacele contraceptive, mi se pare o ireponsabilă crimă în masă. Nu poți obliga moral oamenii să aducă copii pe lume, care în viitor vor spori rata mortalității infantile. Sint sigur că dacă Isus ar trăi în prezent, ar stabili repere mult mai flexibile.

— În ce crezi ?

— În destin, în sensul că multe lucruri sint prestabilite.

— Crezi că tu însuși ești o personalitate contradictorie ?

— Nu, nu cred. Legarea termenilor „Sade” și „sad” (trist) a fost doar un joc de cuvînte. Pentru că marchizul de Sade a avut o existență tristă — 2/3 din viață și-a petrecut-o în spatele gratiilor.

— Ai porniri sadice ?

— Se spune că în fiecare individ zac simultan un sadic și un masochist. Dar eu nu sînt un sadic.

— Te interesează și înainte psihologia ?

— Da, dintotdeauna mă preocupă psihicul uman — în special personalitățile contradictorii mi se par incitante.

— „Capella Antiqua” din München te acuză că ai fi plagiat corale gregoriene de pe discurile lor.

— Materialul pentru cîntece îl am de la un prieten compozitor din România, care a introdus cîndva acest gen în muzica de film. Mi-a trimis o bandă pe care o folosise și el și pe care o obținuse dintr-o arhivă radio, sau cam așa ceva. Se poate ca discul „Capellei Antiqua” să se fi găsit în arhiva respectivă, eu însă nu știu nimic. În treacăt fie spus, aceasta ar fi cam a zecea acuzație de plagiat care mi se aduce.

— Te deranjează că referirile la Enigma se fac permanent în legătură cu Sandra ?

— Mă deranjează că este prezentat ca și cum ar fi noul disc al Sandrei, pentru că eu ca producător nu aș concepe niciodată acest gen de muzică pentru ea. Este muzica pe care de-o viață visez să o fac.

TOP TOP TOP 30

CURIERUL NATIONAL

VÎNZĂRI DE L.P.-URI ÎN FRANȚĂ
 (după „SHOW MAGAZINE” din 4 aprilie)

1. J. J. Goldman — Fredericks... 2. J. Hallyday — Dans la chaleur. 3. Patrick Bruel — Alors regarde. 4. Telephone — 76-86. 5. Elmer Food Beat — 30 cm., 6. Benny B. — L album. 7. Michel Sardou — Privilege. 8. Liane Foly — Reve orange. 9. Francis Cabrel — Sarbacane. 10. F. Feldman — Une presence.

La discuri străine pe 45 de turajii veți vedea că gusturile lor nu-s foarte diferite de ale noastre, cel puțin așa reiese la vînzări:

1. Enigma — Sadness. 2. Scorpions — Wind Of Change. 3. Dana Dawson — Romantic World. 4. Vanilla Ice — Ice Ice Baby. 5. Righteous Bros. — Unchained Melody. 6. Latino Party — Taquila. 7. David Hallyday — About You. 8. DNA — Serenessima. 9. Steve Miller Band — The Joker. 10. UB 40 — The May You...

HÄNDLER-TIP (DER MUSIKMARKT) — L.P.

1. Back From Rio — Roger McGuinn. 2. Hello Afrika — Dr. Alban. 3. And Now The Legacy Begins — Dream Warriors. 4. Tune From The White Room — The KLF. 5. Five Man Acoustical Jam — Tesla. 6. Spartacus — The Farm. 7. Leben und Lügen — Klaus Lage & Band. 8. The Rembrandts — The Rembrandts. 9. Kill Uncle — Morrissey. 10. Truly Blessed — Teddy Pendergrass.

HITLINE (top util pentru D.J.)

1. Devotion — Nomad Feat. Mike Freedom. 2. Sucker D.J. — Dimples D. 3. Can't Help Myself — 2 Brothers On The 4th Floor. 4. Pump The Sound Like A Megablast — Clubland. 5. You Got The Love — The Score Feat. Candi Staton. 6. To Go Crazy — Lee Marrow. 7. Wiggle It — Two In A Box. 8. Tales Of Mystery — Trance Dance. 9. Hangar 18 — Robotiko Rejekto. 10. Life Is Life — D.J. Professor Feat. Sharada House.

Este vorba de maxi-uri editate de casa „Zyx”.

RADIO AKTUEL (fiecare post are un top propriu)

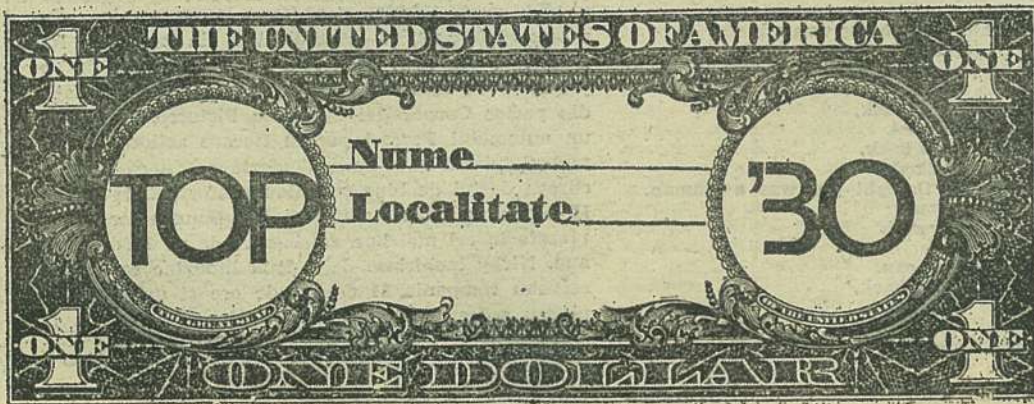
Süd — 1. Secret Love — Bee Gees. 2. Cry For Help — Rick Astley. 3. Easier To Walk Away — Elton John; WEST-1. My Side Of The Bed — Susanna Hoffs. 2. Secret Love — Bee Gees. 3. Auberge — Chris Rea; BERLIN-1. Cry For... — Rick Astley. 2. Mercy, Mercy Me — Robert Palmer. 3. Chain Reaction — John Farnham.

CHRIS ISAAK — Va figura printre revelațiile anului '91 ?

THE CLASH — Revin în fruntea topului britanic grație unui spot publicitar

Adresa: București, str. Ministerului 2-4, sector 1

răspundem dacă sintem în stare

CARMEN-ROXANA CATANĂ (Botoșani). Veți primi ultimele numere ale revistei acasă, apoi te poți abona. Sper că ai obținut răspunsurile așteptate de la Oana Sirbu. Atât ea, cât și Virgil Popescu au promis că vor colabora cu revista noastră.

CEZAR SOFITCHI (Galați). Bine ai revenit printre „topiști”. **Howard Jones** s-a născut la 23 februarie 1955 la Southampton (Anglia). La 15 ani a cântat în primul grup în Canada unde emigrase familia sa. A revenit în Marea Britanie pentru a studia la Universitatea din Manchester, cind și-a procurat și primul sintetizator. A cucerit o vreme baruri și cluburi împreună cu un mim pe nume Jed Hoile. I-a mers rapid vestea de „one-man band” (omul orchestră) iar debutul pe disc s-a produs în 1983 cu „New Song” ajuns pe locul 3 în top. Au urmat alte trei hit-uri cu mare priză la public (synth-pop inofensiv, cum e caracterizat stilul său de cronicarii momentului) „Human's Lib '84” a intrat direct pe primul loc la U.K. Albums. „Dream Into Action '85” conține o notă mai funky („Look Mama”) și colaborarea lui Phil Collins (No One Is To Blame). Următorul L.P., „One To One” a fost produs, un an mai târziu, de Arif Mardin (lucrase până atunci cu Culture Club, Scritti Politti, Chaka Khan). În ultima vreme Howard Jones n-a mai avut performanțe notabile, deși formula sa a fost preluată de mulți muzicieni. Avalanșa de „house”, „rap” și „hip-hop” din ultimii doi ani l-a cam înlăturat. Virsta îi permite să revină cu ceva inedit.

LEONARD MOROGAN (Brăila). Frumoase versuri ai scris pentru revista noastră. Nu le public deocamdată pentru că ar părea un gest lipsit de modestie. E mai plăcut să știi că le ții la loc de cinste. Date despre Sandra au fost și sint suficiente, acum fiind momentul lui Michael Crețu. La noul L.P. al solistei voi relua unele informații și cu poze inedite. Mulțumiri pentru textul de la „Take My Breath Away”!

RADU P. ION (loc. Bestepe, jud. Tulcea). Bună ideea prezentării albumului și în scris, înaintea difuzării de vineri la radio. Trebuie să-ți spun totuși că mizăm într-o bună măsură și pe surprize de ultimă oră. Așa cum s-a întâmplat la editia

din 29.03, cind colega noastră Gizella Serafim a avut amabilitatea să ofere ascultătorilor albumul „Joyride” al suedezeilor de la **Roxette** după ce participase direct la lansarea discului! Pînă la intrarea în vigoare a abonamentelor vei obține ultimele 4 numere, ceea ce nu înseamnă că voi putea repeta gestul cu toată lumea, pentru că mă obosește teribil drumul pînă la oficiul postal.

MARIUS BOGDAN (Brașov). Mulțumesc pentru adresa lui Billy Idol și pentru texte. Trepăt la vine rindul.

LUMINIȚA (Arad). Iubirea pentru **Toto Cutugno** te-a făcut să scrii cuvinte foarte frumoase și să mă determini să-ți promit că de ziua lui, pe 7 iulie, va beneficia de mai mult spațiu și poze. Problema postelor depinde integral de editorii noștri. Ar mări considerabil prețul publicației și nu știu dacă toată lumea s-ar bucura. O pagină despre muzica italiană va fi curind, iar David Copperfield a apărut deja. Adresa ta ai uitat s-o mai treci.

TATIANA ROSU (București). Deci a luat ființă **Fan Club Angela Similea** la 4 iulie 1990. Are 100 de membri din Capitală și peste 70 din provincie. C.P. 66-100, BUCUREȘTI, VALI VASILIU, telefon 46 45 60. Întîlnirile au loc de două ori pe lună la Casa de Cultură „Mihai Eminescu”. Vă stau la dispoziție cu alte anunțuri și eventual, cind o invitați pe favorita voastră să afli și eu din timp pentru a fi prezent.

CLAUDIU SOTIR BANU (Sinaia). Pentru regulamentul topului, propui să nu stea nici o melodie mai mult de 3 ediții pe primul loc, după care să publicăm textul și o fotografie. EMF (?) Scrisoarea a sosit pe 23 sau 24 iar azi, cind răspund este 30. Concursuri pe teme muzicale au demarat și vom continua în fiecare emisiune. Tirajul revistei chiar nu-l știu, altfel ți-aș răspunde cu plăcere. La prima formulă a topului am luat în considerare peste 100 de scrisori. De acum încolo Liviu Zamora va computeriza datele și la editia a 3-a vom intra în normal.

LUCIAN GHERMEȘ (Constanța). O parte dintre versurile propuse le-am și publicat. Mi-ar folosi cele ale lui T. Cutugno.

SPINU TIBERIU (str. Gloriei, Bl. 4, sc. A, ap. 3, Roman, cod.

5550, jud. Nemț). „Noi, cei 14 (fete și băieți) infocați suporteri a tot ceea ce înseamnă inegalabila **Mădălina Manole** anunțăm azi, 20 martie 1991 că a luat ființă „**Fan Club Mădălina Manole**”. Adresa este cea dată mai sus. Să mai scrii cind v-ai organizat și n-ar strica s-o informați și pe cea în cauză!

GEANY BALAN (București). Bine ai venit printre „topiști”! Am reținut sugestiile. Un „top al filmelor de pe ecrane”? Hai să încercăm. Oferă-mi prima variantă cu scrisoarea următoare.

NICOLAE CĂTĂLIN COTEȚI (Iasi). Acum am demarat dicționarul grupurilor care va fi completat ulterior cu date suplimentare. Atunci voi folosi și materialul despre Marillion. Topurile au sosit. Nu e cazul să confirm de fiecare dată.

SORIN VLAICU (Zalău). The Real Milli Vanilli sint cei care cîntau și cîntă cu adevărat și acum. Rob și Fab n-au mai apărut nici pe imagine dacă ai urmărit secvența „Keep On Running”. Albumul „The Moment Of Truth” este produs, evident tot de Frank Farian și mai conține melodiile „Tell Me Where It Hurts”, „Crazy Cane”, „When I Die”, „Body Slam”, „Nice'N' Easy”, „Hard As Hell”, „In My Life”, „Too Late”, „The End Of Good Times”, „I'll Be Loving You”, „Big Brother”.

FILIP GHEORGHE (Cisnădie). Ierarhizarea prezentatorilor de muzică (D. J.) o vom face la sfîrșitul anului. Lista propusă de tine și comentariul sint interesante. Îmi permit o singură obiecție: nu-i recunosc drept disc-jockey pe absolvenții de la „Ștefan Gheorghiu” (chiar dacă acolo s-au eliberat tot felul de atestate). Hai s-o lăsăm pentru la iarnă! Despre micile hirjoneli dintre Kylie și Michael Hutchence am relatat, iar un portret scurt al lui SEAL e util, deși au fost ceva date în „Curierul național”. Iată anunțul tău. „Toți iubitorii formației Roxette sint rugați să-mi scrie pentru a înființa un Fan Club **Roxette**. De asemenea cumpăr reviste muzicale indiferent de vechime, discuri și casete originale cu Roxette, Depêche Mode, Pet Shop Boys, Bon Jovi, Europe. Adresa — str. Piața Nouă Bl. C., ap. 20, 2437 Cisnădie, jud. Sibiu.

POP Rock

Cronica discotecilor

Nu spune hop pînă nu dansezi pop

Ce discotecă am mai avut curajul să încerc în ultimele zile? Păi, ca un laș ce sint, pe cea de la Clubul Arhitecturii am încercat-o. Rezistă. Discoteca aceasta e situată undeva în ținutul Kent. Nu, nu vă transmite iarăși din bătrîna Anglie. Era vorba de ținutul Kent-Selari, Covaci, Lipsani. Asta nu înseamnă că locul de dans despre care vă povestesc nu este împințit cu oameni acoperiți cu haine confecționate din stofă englezească. A, uitasem să vă zic numele discotecii! Ce vă uitați așa, gata, vi l-am spus. (Vocea cititorului: „Cind, frate?”) Of, hai că mă repet și eu, în sfîrșit. Discoteca se cheamă în felul următor: A. Acum e clar? Știu că sinteți supărați pe mine și d-aia nu mă prea citiți, fiindcă — ziceți voi — eu critic tot ce întîlnesc. Ei bine, am o surpriză! Clubul reprezintă o adevărată comoară! Și acum se mai caută inși care să-l dezgroape. Rîngul de dans, fiind așezat la parterul unui subsol, e răcoros, n-am ce spune, însă te-apucă toate căldurile de cutezi să-ți închipui că cei care dansează ridică picioarele atît de sus din pricina imaginariilor șobani. Și-apoi, mai rar dansatori rari ca aici, la discoteca A. Ca să observ toate astea, evident că am trecut pe la întîrare unde n-am pierdut timpul ci am pătruns algoritmul: gratis pentru studenții arhitecți (care sint membri cotizanți și-s bifati în registru — bif I, bif J), 25 de lei pentru restul studenților și 50 de lei pentru restul lumii. Așa cum e normal, primei discotecii, în ordine alfabetică, îi corespunde primul D.J., în altă ordine (studentească). E-n ordine? Deci, D.J. este Tedy Dumitrescu, ex-TV, Gaudeamus, ex-Radio Nova. Cum ar veni, Tedy D. se pronunță: Tedy Dii. Ia să vedeți cum se pronunță alții. De pildă, dau cuvîntul lui Dan Groza, mesean la Club A: „Cred că îmi place aici, din moment ce vin de fiecare dată cind am timp. E un loc bun de discuții aici, să știți. Bine, eu sint student la Aeronave, da' ce mi-e Arhitectura, ce mi-s Aeronavele, tot cu A încep!” În definitiv, în jurul meselor din Clubul A. situația este ca și afară, în societate. Frumoasă ocupația de a sta, dar practicînd-o întîmpini o concurență extraordinară. Cit privește fetele acestei discotecii, atît pot să exclam: Aoleu, ce cordon lat poartă în loc de fustă! Totuși, am mai aflat ceva despre ele, în exclusivitate pentru „Pop Rock'n Sport”: Au gura ca o reclamă pentru banane și sărută ca-n basme! Fraților, în Clubul ăsta A, e clar, toaletele sint frumoase, însă unde e toaleta? Cam asta-i treaba cu arhitecturala discotecă a studenților arhitecți. Cine nu mă crede, să nu-ncerce să-și formeze altă părere. N-are cum. Intre timp, Clubul a intrat în reparații capitale și s-a închis. Sic! Gata pentru azi. Nu fiți triști, 7 zile trec repede.

DAN DIACONESCU

I WANT TO KNOW WHAT LOVE IS

Foreigner

I've gotta take a little time	me
A little time to think things	I've got nowhere left to hide
	It looks like love has finally
I better read between the	Found me
In case I need it when I'm	In my life
	There's been heartache and
	pain
Now this mountain I must	I don't know if I can't face it
	Again
Feels like the world upon my	Can't stop now
Shoulders	I've travelled so far to
Through the clouds I see	change
Love shine	This lonely life
It keeps me warm as life	
	I want to know what love is
Colder	I want you to show me
I'm gonna take a little time	I want to feel what love is
A little time to look around	I know you can show me

The Real Milli Vanilli (adică cei care cîntă și nu prea dansează)